

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети разширен състав)

23 октомври 2002 година*

„Territorio Histórico de Guipúzcoa - Diputación Foral de Guipúzcoa, Territorio Histórico de Álava - Diputación Foral de Álava и Territorio Histórico de Vizcaya - Diputación Foral de Vizcaya срещу Комисия на Европейските общности – Държавни помощи – Решение за откриване на процедурата предвидена в член 88, параграф 2 ЕО – Иск за отмяна – Допустимост – Данъчна мярка – Селективен характер – Законово доверие – Отклоняване от правомощията – Приложени дела T-269/99, T-271/99 и T-272/99”

По съединени дела T-269/99, T-271/99 и T-272/99,

Territorio Histórico de Guipúzcoa - Diputación Foral de Guipúzcoa,

Territorio Histórico de Álava - Diputación Foral de Álava,

Territorio Histórico de Vizcaya - Diputación Foral de Vizcaya, за които се явяват г-жа А. Creus Carreras и г-жа В. Uriarte Valiente, адвокати,

ищци,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н F. Santaolalla Gadea, г-н G. Rozet и г-н G. Valero Jordana, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

с предмет иск за отмяна на решения на Комисията, нотифицирани на испанските органи с писма от 17 август 1999 г., за откриване на процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО срещу испанската държава по повод фискални облекчения под формата на данъчен кредит от 45 % за Territorios Históricos de Álava, de Vizcaya и Guipúzcoa (ОВ 1999 г., С 351, стр. 29 и ОВ 2000 г., С 71, стр. 8),

Първоинстанционен съд на Европейските общности (трети разширен състав),

в състав: г-н М. Jaeger, председател, г-н R. García-Valdecasas, г-н К. Lenaerts, г-жа Р. Lindh и г-н J. Azizi, съдии,

секретар: г-жа В. Pastor, помощник секретар,

като взе предвид писменото производство след заседанието от 10 април 2002 г.,

* Език на производството : испански.

постанови настоящото

Решение

Правна рамка

Разпоредби на Общността

1. Процедурните правила, които Договора установява в областта на държавните помощи варират според това дали помощите са съществуващи или нови. Докато първите те са подчинени на член 88, параграфи 1 и 2 ЕО, то вторите се регулират хронологично от параграфи 3 и 2 от същия член.

2. Що се отнася до съществуващите помощи, член 88, параграф 1 ЕО дава компетенции на Комисията да пристъпи към извършването на постоянния им преглед с държавите-членки. В рамките на този преглед Комисията предлага на последните необходимите мерки, наложени от прогресивното развитие или от функционирането на общия пазар. Член 88, параграф 2 ЕО разпорежда по-нататък, че след като е дала възможност на заинтересованите страни да представят становищата си, ако Комисията констатира, че дадена помощ не е съвместима с общия пазар по силата на член 87, или че тази помощ се прилага по незаконен начин, тя решава, че заинтересованата държава трябва да я отмени или да я измени в рамките на определения от нея срок.

3. Новите помощи трябва съгласно член 88, параграф 3 ЕО, да бъдат предварително нотифицирани на Комисията и не могат да бъдат предоставени преди производството да доведе до окончателно решение. По силата на същата тази разпоредба, Комисията незабавно открива процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, ако счита, че даден проект е несъвместим с общия пазар.

4. Член 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 г. за установяване на подробни правила за прилагането на член 88 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1, по-долу „Регламента за процедурата по държавните помощи“), който е влязъл в сила на 16 април 1999 г., включва следните важни определения за настоящите дела:

„а) помощ: всяка мярка, която отговаря на всички критерии, определени в член 87, параграф 1 от Договора;

б) съществуваща мярка:

i) (...) всяка съществуваща мярка преди влизането в сила на Договора в съответната държава-членка, т.е. схемите за помощи и индивидуалните помощи, предоставени преди, и които продължават да се прилагат и след упоменатото влизане в сила;

ii) всяка разрешена помощ, а именно схемите за помощи и индивидуалните помощи, разрешени от Комисията или от Съвета;

(...)

v) всяка помощ, за която се смята, че съществува, защото не може да бъде установено, че тя не представлява помощ в момента, в който бъде отпусната, но която е станала помощ в следствие поради развитието на общия пазар и не е променена от държавата-членка. Мерките, които стават

помощ вследствие на либерализацията на дадена дейност от правота на Общността, не се считат за съществуваща помощ след датата, определена за либерализацията;

в) нова помощ: всяка помощ, т.е. всяка схема за помощи или всяка индивидуална помощ, която не е съществуваща помощ включително всяка промяна в съществуваща помощ;

(...)

е) незаконна помощ: нова помощ, предоставена в нарушение на член 88, параграф 3 от Договора;

(...)”

5. Съгласно член 2, параграф 1 от Регламента за процедурата по държавните помощи, „всеки проект за отпускане на нова помощ се нотифицира в подходящо време на Комисията от съответната държава-членка”. Член 3 от Регламента гласи, че нова помощ „се предоставя единствено ако Комисията е приела или е трябвало да приеме решение за разрешаването Ж”. Член 4, параграф 4 от упоменатия регламент предвижда, че Комисията приема решение за откриване на процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО (по-долу „формална процедура по преглед”), ако констатира, след предварителен преглед, че нотифицираната мярка поражда „съмнения относно съвместимостта си с общия пазар”.

6. Съгласно член 6, параграф 1 от Регламента за процедурата по държавните помощи, дадено „решение за откриване на формална процедура по преглед резюмира всички важни фактически и правни елементи, включва предварителна оценка от страна на Комисията на предложената мярка с цел да се определи дали тя има характера на помощ, и излага причините, които я карат да се съмнява в съвместимостта Ж с общия пазар”.

7. По смисъла на член 7, параграф 1 от Регламента за процедурата по държавните помощи, „формалната процедура по прегледа се приключва чрез решение в съответствие с параграфи 2 - 5 от настоящия член”. Комисията може да реши, че нотифицираната мярка не представлява помощ (член 7, параграф 2), че нотифицираната помощ е съвместима с общия пазар (член 7, параграф 3), че нотифицираната помощ може да се счита за съвместима с общия пазар ако са спазени определени условия (член 7, параграф 4), или че нотифицираната помощ е несъвместима с общия пазар (член 7, параграф 5).

8. Що се отнася до ненотифицираните мерки, член 10, параграф 1 от Регламента за процедурата по държавните помощи постановява, че „когато Комисията разполага с информация относно помощ, за която се твърди, че е незаконна, какъвто Ж да е източникът, тя разглежда незабавно тази информация”. В член 13, параграф 1 от същия регламент е предвидено, че този преглед може да доведе до решение за откриване на формална процедура по преглед.

9. Процедурата относно съществуващите схеми за помощи е предвидена в членове 17 - 19 от Регламента за процедурата по държавните помощи. Съгласно член 18, ако Комисията стигне до заключение, че съществуваща схема за помощи не е или вече не е съвместима с общия пазар, тя изпраща на съответната държава-членка препоръка с предложение да приеме необходимите мерки. Ако съответната държава-членка не приеме тези мерки, Комисията може на основание на член 19,

параграф 2, да открие формална процедура по преглед в съответствие с член 4, параграф 4, упоменат по-горе.

Данъчен кредит, установен от фискалното законодателство на Territorios Históricos de Álava, de Vizcaya u de Guipúzcoa

10. Настоящите дела се отнасят до предполагаеми фискални помощи, отпуснати под формата на данъчен кредит от фискалните законодателства на Territorios Históricos de Álava, de Vizcaya и de Guipúzcoa.

Данъчен кредит, установен от фискалното законодателство на Territorio Histórico de Álava

11. Шестата допълнителна разпоредба на Norma Foral № 22/1994 от 20 декември 1994 г. относно изпълнението на бюджета на Territorio Histórico de Álava за 1995 г., е формулирана, както следва:

„Инвестициите в нови материални активи, извършени между 1 януари и 31 декември 1995 г., които надвишават 2,5 милиарда (испански песети (ESP)) съгласно споразумението на Diputación Foral de Álava, се ползват с данъчен кредит от 45 % от размера на инвестицията, определен от Diputación Foral de Álava, приложим към крайната сума на дължимия данък.

Неприложеното приспадане за недостиг на данъка може да се прилага в продължение на девет години след годината, в която е сключено споразумението Diputación Foral de Álava е било подписано.

Това споразумение на Diputación Foral de Álava ще определи сроковете и ограниченията, приложими във всеки конкретен случай.

Признатите облекчения по силата на настоящата разпоредба ще бъдат несъвместими с всяко друго съществуващо фискално облекчение поради наличието на същите тези инвестиции.

Diputación Foral de Álava ще определи също така продължителността на инвестиционния процес, която продължителност ще може да включва инвестициите, реализирани по време на подготвителната фаза на проекта въз основа на инвестициите.”

12. Валидността на тази разпоредба е била отложена за 1996 г., от петата допълнителна разпоредба на Norma Foral № 33/1995 от 20 декември 1995 г., изменена с точка 2.11 от единствената нарушаваща правото разпоредба на Norma Foral № 24/1996 от 5 юли 1996 г. По отношение на 1997 г., мярката е била отложена от седмата допълнителна разпоредба на Norma Foral № 31/1996 от 18 декември 1996 г.

13. Данъчният кредит от 45 % от размера на инвестициите е оставен в сила, в изменена форма за 1998 г. и 1999 г., съответно от единадесетата допълнителна разпоредба на Norma Foral № 33/1997 от 19 декември 1997 г. и от седмата допълнителна разпоредба на Norma Foral № 36/1998 от 17 декември 1998 г.

Данъчен кредит, установен от фискалното законодателство на Territorios Históricos de Vizcaya u de Guipúzcoa

14. Четвъртата допълнителна разпоредба на Norma Foral № 7/1996 de Vizcaya от 26 декември 1996 г., отложена от втората разпоредба на Norma Foral № 4/1998 от 2

април 1998 г., както и десетата допълнителна разпоредба на Norma Foral № 7/1997 de Guipúzcoa от 22 декември 1997 г. постановяват ,че:

„Инвестициите в нови материални активи, извършени след 1 януари 1997 г., и които надвишават 2,5 милиарда (ESP), се ползват, посредством решение на Diputación Foral de (Vizcaya/Guipúzcoa), от данъчен кредит в размер на 45 % от размера на инвестицията, определен от Diputación Foral de (Vizcaya/Guipúzcoa), приложим към дължимия размер съгласно личния данък.

Неприложеното приспадане поради недостиг на стойността може да се прилага по време на петте облагаеми години след годината, в полза на която е било прието решението за отпускане на кредит.

Този срок за прилагане на приспадането може да се отложи до първата облагаема година, в която бъдат записани положителни резултати по време на предписания период.

Решението, упоменато в първия параграф, определя сроковете и ограниченията, приложими във всеки конкретен случай.

(...)”

Оспорвани решения

15. Следствие на жалба, депозирана през 1996 г., Комисията е разгледала отпускането на данъчните кредити от 45 % предвидени от фискалното законодателство на Territorio Histórico de Álava в полза на предприятието Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa). С Решение 1999/718/ЕО от 24 февруари 1999 г. относно държавната помощ, предоставена от Испания в полза на Demesa (ОВ L 292, стр. 1), Комисията е констатирала, че отпускането на данъчен кредит на въпросното предприятие ще представлява държавна помощ, несъвместима с общия пазар.

16. Комисията след това е извършила цялостен преглед на данъчния кредит, въведен с фискалното законодателство на Territorio Histórico de Álava като се позовава на членове 87 ЕО и 88 ЕО. Подобни фискални мерки, приложими в Territorios Históricos de Vizcaya и Guipúzcoa също са били предмет на преглед (по-долу за трите исторически баски територии „оспорваните фискални мерки”).

17. По този начин, Комисията е взела своето Решение SG (99) D/6871 за откриване на формална процедура по преглед по повод данъчния кредит, предвиден от фискалното законодателство на Territorios Históricos de Vizcaya и Guipúzcoa, което е било нотифицирано на испанските власти с писмо от 17 август 1999 г. Това решение, което е оспорваното решение по дело T-269/99, Territorio Histórico de Guipúzcoa/Commission, и T-272/99, Territorio Histórico de Vizcaya/Commission, е било преведено на испански език в *Официален вестник на Европейските общности* от 4 декември 1999 г. (ОВ С 351, стр. 29), придружено от резюме на езика на езиковата серия на упоменатия вестник, съгласно член 26, параграф 2 от Регламента за процедурата по държавните помощи.

18. Комисията, също така, е открила формална процедура по преглед по повод данъчния кредит, предвиден в фискалното законодателство на Territorio Histórico de Álava. Решението, което се позовава на SG (99) D/6873, е било нотифицирано на испанските власти с писмо от 17 август 1999 г. и публикувано на испански език в *Официален вестник на Европейските общности* от 11 март 2000 г. (ОВ С 71, стр.

8), придружено от резюме на езика на езиковата серия на упоменатия вестник. То е оспорваното решение по дело T-271/99, Territorio Histórico de Álava/Commission.

19. В тези две решения за откриване на формална процедура по преглед (по-долу „оспорвани решения“), Комисията временно квалифицира оспорваната фискална мярка по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО на базата на следните доводи:

„Въпросния данъчен кредит отговаря едновременно на четирите критерия, установени с член 87 от Договора за ЕО. В частност, упоменатият по-горе данъчен кредит е специфичен, тъй като той благоприятства определени предприятия. В действителност, единствените предприятия, които реализират инвестиции, надхвърлящи прага от 2,5 милиарда (ESP) (15 025 303 EUR) могат да се ползват от въпросния данъчен кредит. Останалите предприятия, дори когато инвестират, но без да надхвърлят упоменатия праг от 2,5 милиарда (ESP), не могат да се ползват от тази помощ.” (Точка 3.1 от резюмето на Решение SG (99) D/6871 и точка 2.1 от резюмето на Решение SG (99) D/6873.)

20. Избирателността на данъчния кредит е видна също така, според Комисията, от неограничената власт, с която разполага данъчната администрация на съответните Territorios Históricos при отпускането на въпросната данъчна облага (ОВ 1999 г., С 351, стр. 32, що се отнася до Решение SG (99) D/6871, и ОВ 2000 г., С 71, стр. 11, що се отнася до Решение SG (99) D/6873).

21. В последствие, след като е констатирила, че испанските власти са нарушили задължението за предварително нотифициране, установено с член 88, параграф 3 ЕО, Комисията оценява съвместимостта на оспорваната фискална мярка с общия пазар. Тя стига до заключението, че съществуват съмнения в тази насока и решава да открие формална процедура по преглед (точки 3.2 и 3.3 от резюмето на Решение SG (99) D/6871 и точки 2.2 и 2.3 от резюмето на Решение SG (99) D/6873).

22. След като е приела оспорваните решения, Комисията специално е разгледала отпускането на данъчния кредит от 45 %, предвидено от фискалното законодателство на Territorio Histórico de Álava на дадено конкретно предприятие. Този преглед е завършил с Решение 2000/795/ЕО на Комисията от 22 декември 1999 г. относно държавната помощ, предоставена от Испания в полза на Ramondín SA и Ramondín Cápsulas SA г. 2000, L 318, стр. 36).

Производство и искания на страните

23. С иски молби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 3 ноември 1999 г., ищите са предявили настоящите иски.

24. Territorio Histórico de Guipúzcoa, ищец по дело T-269/99, моли Първоинстанционния съд да:

- обяви иска за допустим;
- отмени Решение SG (99) D/6871 на Комисията, доколкото тя квалифицира като държавна помощ по смисъла на член 87 ЕО данъчния кредит, предвиден в Norma Foral de Guipúzcoa № 7/1997 от 22 декември 1997 г.;
- осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

25. Territorio Histórico de Álava, ищец по дело T-271/99, моли Първоинстанционния съд да:

- обяви иска за допустим;
- отмени Решение SG (99) D/6873 на Комисията, доколкото тя квалифицира като държавна помощ по смисъла на член 87 ЕО данъчния кредит, предвиден от Norma Foral de Álava № 22/1994 от 20 декември 1994 г., и последвалите изменения;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

26. Territorio Histórico de Vizcaya, ищец по дело T-272/99, моли Първоинстанционния съд да:

- обяви иска за допустим;
- отмени Решение SG (99) D/6871 на Комисията, доколкото тя квалифицира като държавна помощ по смисъла на член 87 ЕО данъчния кредит, предвиден от Norma Foral de Vizcaya № 7/1996 от 26 декември 1996 г., и последвалите изменения;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27. С отделни актове, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 26 януари 2000 г., Комисията, на основание на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, повдига възражение за недопустимост по трите дела. С определения на Първоинстанционния съд (трети разширен състав) от 6 юли 2000 г., тези възражения са били съединени по същество.

28. Комисията моли, и по трите дела, Първоинстанционния съд да:

- обяви иска за недопустим;
- при условията на евентуалност, да обяви иска за неоснователен;
- осъди ищите да заплатят съдебните разноски.

29. С определение на председателя на трети разширен състав на Първоинстанционния съд от 12 януари 2001 г., делата T-269/99, T-271/99 и T-272/99 са били съединени.

30. След доклад на докладчика, Първоинстанционният съд (трети разширен състав) е решил да открие устно производство. В рамките на мерките по организация на производството, предвидени в член 64 от Процедурния правилник е отправено писмено запитване до ищите, които са отговорили в предписания срок.

31. Пledoариите на страните и техните отговори на въпросите на Първоинстанционния съд са били изслушани по време на заседанието, състояло се на 10 април 2002 г.

По допустимостта

Доводи на страните

32. Комисията изтъква, че оспорваните решения представляват подготвителни актове, които в никаква степен не променят правното положение на ищите. Оспорваните решения следователно не представляват оспорими актове по смисъла на член 230 ЕО. Комисията добавя, че ако решението за откриване на формална процедура по преглед поражда окончателни юридически действия относно квалифицирането на дадена мярка за държавна помощ, тогава възможността за

предявяване на иск срещу това квалифициране в законния срок би направила недопустим искът срещу окончателното решение относно характера на помощта по мярката, тъй като би ставало дума за акт, потвърждаващ предшестваш окончателен акт.

33. Комисията по-нататък отбелязва, че Съдът вече е решил, в своето Решение от 14 февруари 1990 г. *France/Commission* (C-301/87, Rec. p. I-307), че Комисията може да приеме нареждане за спиране на помощта в полза на държавата-членка преди да е приключила анализа за съвместимостта на помощта с общия пазар. Това решение, прието в следствие на процедура, различна от тази по член 88, параграф 2 ЕО би било различно от решението за откриване на формална процедура по преглед и би било в противоречие с последната, която би могла да бъде предмет на иск (Решение по дело *France/Commission*, упоменато в точка 18 по-горе). Фактът, че Съдът е преценил за необходимо да поиска нареждането за спиране да бъде предмет на процедура и на отделно решение от тази относно откриването на формална процедура по преглед, показва, че това нареждане не произтича от самото квалифициране като помощ на разглежданата мярка в решението за откриване на формална процедура по преглед.

34. Накрая Комисията отбелязва, че за разлика от решенията, които са предмет на Решенията на Съда от 30 юни 1992 г. *Espagne/Commission* (C-312/90, Rec. p. I-4117) и *Italie/Commission* (C-47/91, Rec. p. I-4145), и от 9 октомври 2001 г. *Italie/Commission* (C-400/99, Rec. p. I-7303, по-долу „Решението по дело *Tirrenia*”), централните, регионалните и провинциалните испански власти никога не са поддържали, по време на производството, предшестващо приемането на оспорваните решения, че оспорваните фискални мерки са имали съществуващ характер.

35. Ищците, като са се позовавали на цитираните в по-горната точка решения, възразяват, че решение за откриване на формална процедура по преглед е оспорим акт, тъй като то произвежда незабавни и окончателни юридически последствия. Те подчертават, че Комисията не е била в правото си да открива формални процедури по преглед, след като данъчният кредит, установен от оспорваните фискални мерки, няма характера на държавна помощ. По делата T-271/99 и T-272/99, те добавят, че ако оспорваните фискални мерки представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, то става дума за съществуващи помощи. Данъчният кредит е бил установен през 1984 г. от фискалните законодателства на *Territorios Históricos de Álava* и *Vizcaya*.

Съображения на Първоинстанционния съд

36. Трябва да се припомни, че в момента на приемане на оспорваните решения, оспорваните фискални мерки вече са били въведени в действие от ищците. Последните действително смятат, че данъчният кредит, установен от тези мерки, не представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

37. Дадено решение за откриване на формална процедура по преглед произвежда самостоятелни юридически последствия, по-специално що се отнася до временното прекратяване на въпросната мярка (Решение по дело *Tirrenia*, цитирано в точка 34 по-горе, точки 62 и 69). Това заключение се налага не само в случая, когато мярката в процес на изпълнение се счита от страна на властите на съответната държава-членка за съществуваща помощ, но също така и в случая, когато тези власти считат, че упоменатата в решението за откриване мярка не

попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО (Решение по дело *Tirrenia*, цитирано в точка 34 по-горе, точки 59, 60 и 69).

38. Дадено решение за откриване на формална процедура по преглед по отношение на мярка, която е в процес на изпълнение, и която се квалифицира като нова помощ от Комисията, задължително променя юридическия обхват на разглежданата мярка, а също така и юридическото положение на предприятията, които се ползват от нея, по-специално що се отнася до продължаване действието на тази мярка. До приемането на подобно решение, държавите-членки, предприятията бенефициенти и другите икономически оператори могат да смятат, че мярката е законно въведена в действие като обща мярка, която не попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО или като съществуваща помощ. За сметка на това, след приемането на подобно решение, съществува най-малкото едно съществено съмнение относно законността на тази мярка, което, без да накърнява възможността да се изискват временни мерки от съдията, би следвало да доведе държавата-членка до преустановяване прилагането ѝ, веднага след като откриването на формална процедура по преглед изключва незабавно решение относно съвместимостта с общия пазар, което би позволило законното продължаване на изпълнението на посочената мярка. Подобно решение може също така да бъде изтъкнато пред националния съдия с цел да се извлекат всички последствия, произтичащи от нарушаването на член 88, параграф 3, последно изречение ЕО. Накрая, тя може да накара предприятията, които се ползват от тази мярка, да откажат новите плащания или новите облаги, или да предвидят необходимите суми за последващи евентуални финансови компенсации. Деловите среди ще вземат предвид също така, в отношенията си с упоменатите бенефициенти, юридическата и финансова дестабилизация на последните (Решение по дело *Tirrenia*, цитирано в точка 34 по-горе, точки 59 и 69; Решение на Първоинстанционния съд от 30 април 2002 г. *Government of Gibraltar/Commission*, T-195/01 и T-207/01, Rec. стр. II-2309, точка 85).

39. Разбира се, в подобен контекст, за разлика от нареждане за спиране, отправено до дадена държава-членка, което има непосредствен задължителен характер, и чието неспазване позволява на Комисията директно да сезира Съда в приложение на член 12 от Регламента за процедурата по държавните помощи, с цел последната да обяви, че неспазването представлява нарушение на Договора, решението за откриването на формална процедура по преглед по отношение на мерките, които са в процес на изпълнение и са квалифицирани като нови помощи от Комисията, поражда правни въздействия, с последствията от който трябва да се справи съответната държава-членка или икономическите оператори. Въпреки това, тази процедурна разлика в никакъв случай не засяга обхвата на тези правни въздействия (Решение по дело *Tirrenia*, цитирано в точка 34 по-горе, точка 60).

40. От казаното по-горе следва, че оспорваните решения представляват актове, които могат да бъдат предмет на иск на основание член 230 ЕО.

41. След това, трябва да се констатира дали ищците са пряко и индивидуално засегнати от оспорваните решения по смисъла на член 230, алинея четвърта ЕО. В действителност, тези оспорваните решения се отнасят до фискални мерки, на които ищците са автори и освен това възпрепятстват ищците да ги изпълняват, както смятат за добре съгласно собствените си компетенции, от които директно се ползват по силата на вътрешното испанско законодателство (вж. в тази връзка Решения на Първоинстанционния съд от 30 април 1998 г. *Vlaams*

Gewest/Commission, T-214/95, Rec. стр. II-717, точки 29 и 30, и от 6 март 2002 г., Diputación Foral de Álava e.a./Commission, T-127/99, T-129/99 и T-148/99, Rec. стр. II-1275, точка 50).

42. От всичко казано по-горе следва, че исквете са допустими.

По същество

43. Ищите изтъкват пет довода в подкрепа на исквете си. Първият се основава на нарушение на член 87, параграф 1 ЕО, а вторият на нарушение на член 88, параграфи 2 и 3 ЕО. Третият довод се основава на злоупотреба с правомощия, а четвъртият на нарушение на принципа за защита на законното доверие. Накрая, петият довод се основава на нарушение на член 253 ЕО.

По първия довод, който се основава на нарушение на член 87, параграф 1 ЕО

44. В първия довод ищите оспорват, че данъчният кредит, установен от оспорваните фискални мерки, има характер на държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

45. Първоинстанционният съд припомня, че Комисията следва да открие формална процедура по преглед ако даден първоначален преглед не Ж позволява да преодолее всички затруднения, породени от въпроса да се разбере дали разглежданата мярка представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, или поне, когато след този първоначален преглед тя не е в състояние се убеди, че въпросната мярка дори ако се предположи, че представлява помощ, във всички случаи е съвместима с общия пазар (Решение на Съда от 2 април 1998 г. Commission/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Rec. стр. I-1719, точка 39; Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. BP Chemicals/Commission, T-11/95, Rec. стр. II-3235, точка 166).

46. По този начин член 6 от Регламента за процедурата по държавните помощи разпорежда, че решението за откриване на формална процедура по преглед включва „предварителна оценка от страна на Комисията на предложената мярка, с която се цели да се определи дали тя има характера на помощ”.

47. От тук следва, че в дадено решение за откриване на формална процедура по преглед квалифицирането на мярката като държавна помощ няма окончателен характер. Откриването на формална процедура по преглед цели точно да позволи на Комисията да събере всички необходими становища, за да може тя самата да вземе окончателно решение по този въпрос (вж., в този смисъл, Решение на Съда от 3 май 2001 г. Portugal/Commission, C-204/97, Rec. стр. I-3175, точка 33; Решение на Първоинстанционния съд от 25 юни 1998 г. British Airways e.a. и British Midland Airways/Commission, T-371/94 и T-394/94, Rec. стр. II-2405, точка 59).

48. С цел да се избегне объркване на административните и юридически процедури и с цел да се спази разпределянето на компетенциите между Комисията и съдията на Общността, контрола за законност, осъществяван от страна на Първоинстанционния съд, по отношение на дадено решение за откриване на формална процедура е необходимо да бъде ограничен (вж., в този смисъл, Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. IBM/Commission, 60/81, Rec. стр. 2639, точка 20). Съдията на Общността трябва да избягва да се произнася окончателно по въпроси, които са били предмет само на една временна оценка от страна на Комисията.

49. От тук нататък, когато в рамките на даден иск, предявен срещу решение за откриване на формална процедура, ищците оспорват оценката на Комисията що се отнася до квалифицирането на оспорваната мярка като държавна помощ, контролът от страна на съдията на Общността се ограничава до това да разбере дали Комисията не е допуснала груби грешки в оценката си като е преценила, че не може да преодолее всички затруднения по този въпрос по време на първоначалния преглед на въпросната мярка (вж. Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 19 декември 2001 г. *Government of Gibraltar/Commission*, T-195/01 R и T-207/01 R, Rec. стр. II-3915, точка 79).

50. На първо място, ищците изтъкват, че оспорваните решения се отнасят до общи мерки, които не попадат в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО. В действителност, данъчният кредит, установен от оспорваните фискални мерки би бил изгоден за всички данъкоплатци, които правят инвестиции над 2,5 милиарда ESP.

51. Ищците първоначално твърдят, че Комисията е разграничила спецификата на оспорваните фискални мерки от техния регионален характер. Те отбелязват, че *Territorios Históricos de Álava, de Vizcaya* и *Guipúzcoa* разполагат още от XIX век с фискална независимост, призната и защитена от конституцията на испанската държава. Именно тази независимост е поставена неявно под съмнение от оспорваните решения.

52. След това ищците изтъкват, че Комисията не би могла да стигне до извода, че спецификата на оспорваните фискални мерки произтичат от една дискредитираща власт, с която разполага *Diputaciones Forales* при отпускането на данъчен кредит. В действителност, те не правят нищо друго освен да проверят дали предвидените условия в оспорваните фискални мерки са изпълнени и не разполагат с никаква дискредитираща власт в това отношение. Те нямат правото да избират предприятията бенефициенти или да променят интензитета на „помощта” поради специфичните характеристики на предприятията.

53. Накрая, спецификата на данъчния кредит не може също така да се дължи на изискването за минимална инвестиция от 2,5 милиарда ESP. Става дума за обективен количествен критерий, който ограничава приложното поле на въпросното фискално облекчение.

54. В това отношение, Първоинстанционният съд припомня, че член 87, параграф 1 ЕО изисква, за да бъде дадена мярка квалифицираната като държавна помощ, тя да облагодетелства „някои предприятия или някои производства”. Спецификата или избирателността на дадена мярка следователно представляват една от характеристиките на понятието държавна помощ (Решение на Съда от 1 декември 1998 г. *Ecotrade*, C-200/97, Rec. стр. I-7907, точка 40; Решение на Първоинстанционния съд *Diputación Foral de Álava e.a./Commission*, цитирано в точка 41 по-горе, точка 144, и Решение на Първоинстанционния съд от 29 септември 2000 г. *SETM/Commission*, T-55/99, Rec. стр. II-3207, точка 39).

55. В оспорваните решения, обаче, Комисията се е позовала на два елемента, за да квалифицира временно данъчния кредит като избирателна мярка по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, а именно минималния размер на инвестицията от 2,5 милиарда ESP, необходим, за да се ползва фискално облекчение (точка 3.1 от резюмето на Решение SG (99) D/6871 и точка 2.1 резюмето на Решение SG (99) D/6873), както и на дискредитиращата власт, с която разполага данъчната

администрация на Territorios Históricos при предоставянето на фискалното облекчение (ОВ 1999 г., С 351, стр. 32, що се отнася до Решение SG (99) D/6871 и ОВ 2000 г., С 71, стр. 11, що се отнася до Решение SG (99) D/6873).

56. Противно на това, което поддържат ищците, Комисията не се е основала в оспорваните решения на констатацията, че оспорваните фискални мерки се прилагат само върху част от испанската територия, а именно Territorios Históricos на баската автономна област, за да стигне до вземе решение, и то временно, по отношение на избирателността на данъчния кредит. Следователно, ищците не могат да претендират, че оспорваните решения могат да поставят под съмнение нормативната компетентност на трите Territorios Históricos на баската автономна област, за да приемат фискални мерки.

57. Първоинстанционният съд, констатира по-нататък, че от оспорваните фискални мерки е видно, че те ограничават прилагането на данъчния кредит по отношение на предприятия, които осъществяват инвестиции в нови материални активи, надхвърлящи 2,5 милиарда ESP. Следователно, оспорваните фискални мерки де факто ограничават прилагането на данъчния кредит по отношение на предприятия, които разполагат със значителни финансови средства. Въз основа на това, Комисията би могла с основание да сметне и то временно, че установеният с оспорваните фискални мерки данъчен кредит е запазен за „някои предприятия” по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (вж. Решение по дело Diputación Foral de Álava e.a./Commission, цитирано в точка 41 по-горе, точка 157).

58. Ищци, въпреки това, изтъкват, че установеният с оспорваните фискални мерки данъчен кредит трябва да се счита като оправдан от естеството или структурата на фискалната система, ако отговаря на обективни и еднакво приложими критерии и служи за осъществяване на преследваната фискалните разпоредби цел, които го установяват.

59. Те обясняват в този смисъл, че насърчаването на инвестициите чрез данъчен кредит е необходимо в дадена зона, която по принцип привлича малко икономически оператори. Те добавят, че когато дадена държава насърчава инвестициите и успява да направи така, че предприятията да се установяват на нейната територия, то тя е сигурна, че за в бъдеще ще получи съответните фискални приходи, след като тези предприятия бъдат обложени в тази държава. Целта, преследвана от фискалните мерки на въпросните исторически територии, е следователно, по подобие на такива държавни мерки, да събере максимума от възможните фискални приходи.

60. В това отношение Първоинстанционният съд припомня, че дадена държавна мярка, която е оправдана от естеството или икономическото устройство на системата, в която се вписва, не изпълнява условието за избирателност, дори ако тази мярка представлява преимущество за бенефициентите (Решения на Съда от 17 юни 1999 г. Belgique/Commission, наречено „Maribel”, C-75/97, Rec. стр. I-3671, точка 33, и от 8 ноември 2001 г. Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, Rec. стр. I-8365, точка 42).

61. С цел да прецени дали, в дадения случай, това оправдание може да се приложи, трябва да се разгледа дали ограничаването на кръга от потенциални бенефициенти на данъчния кредит е оправдано от вътрешната логика на баската фискална система (вж. Решение по дело Diputación Foral de Álava e.a./Commission, цитирано в точка 41 по-горе, точка 164).

62. В това отношение, Първоинстанционният съд припомня първо, че фактът, че оспорваните фискални мерки отговарят на обективни критерии и условия не е от естество да докаже, че ограничаването на кръга от бенефициенти до предприятията, които правят инвестиции най-малко от 2,5 милиарда ESP, е оправдано от вътрешната логика на фискалната система на съответните три исторически територии (вж. Решение по дело *Adria-Wien Pipeline* и *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, цитирано в точка 60 по-горе, точка 53).

63. Що се отнася до довода, според който данъчният кредит има за цел да се спомогне за икономическото развитие на баската автономна област, Първоинстанционният съд припомня, че целта, преследвана от дадена мярка не може да Ж позволи да избяга от квалифицирането Ж като държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (вж. Решение по дело *Diputación Foral de Álava e.a./Commission*, цитирано в точка 41 по-горе, точка 168, и цитираните позовавания).

64. Накрая, доводът, извлечен от последващото увеличение на фискалните приходи, е трудно съвместим с предоставянето на фискални облекчения. Дори да се предположи, че стремежът е бил да се постигне подобна цел, то трябва да се вземе предвид, че тя може да бъде постигната и с общо приложими фискални мерки (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2002 г. *Diputación Foral de Álava e.a./Commission*, T-92/00 и T-103/00, Rec. стр. II-1385, точка 62).

65. При тези условия, Комисията не е допуснала явна грешка при оценката си като временно е преценила, в оспорваните решения, че данъчният кредит, установен от оспорваните фискални мерки е избирателна мярка по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО от момента, в който тя облагодетелства единствено предприятия, които реализират инвестиции, надхвърлящи прага от 2,5 милиарда ESP.

66. При тези условия, няма смисъл да се разглежда дали Комисията правилно е констатирала, на базата на информацията, с които е разполага в момента на приемане на оспорваните решения, че баските фискални власти разполагат с дискредитираща власт що се отнася до отпускането на данъчен кредит, и че тази предполагаема власт също така е била от естество да придаде избирателен характер на оспорваните фискални мерки (вж. по-горе точка 20).

67. На второ място, ищите изтъкват, че Комисията не е доказала, че установеният с оспорваните фискални мерки данъчен кредит води до нарушаване на конкуренцията и засяга обмена вътре в Общността. Те подчертават, че за да се направи извод, че дадена мярка има характера на държавна помощ, трябва въздействието на тази мярка върху конкуренцията да бъде реално и чувствително (Решения на Съда от 25 юни 1970 г. *France/Commission*, 47/69, Rec. стр. 487, точка 16, от 14 октомври 1987 г. *Allemagne/Commission*, 248/84, Rec. стр. 4013, точка 18, и от 2 февруари 1988 г. *Van der Kooy e.a./Commission*, 67/85, 68/85 и 70/85, Rec. стр. 219, точка 58).

68. В това отношение, Първоинстанционният съд припомня, че в случая на предполагаема схема за помощи, Комисията може да се ограничи да изследва характеристиките на въпросната схема, за да прецени дали тя осигурява значителни предимства на бенефициентите по отношение на конкурентите им, и дали е от естество да облагодетелства само предприятия, които участват в обмена между държавите-членки (вж. Решение по дело *Maribel*, цитирано в точка 60 по-горе, точка 48, и Решение на Съда от 7 март 2002 г. *Italie/Commission*, C-310/99,

Рес. стр. I-2289, точка 89). В подобен случай, при който дадена предполагаема схема за помощи не е бил нотифицирана, мотивацията за окончателното решение на Комисията и най-вече решението за отваряне на формална процедура по преглед не трябва да съдържа актуализирана оценка за въздействието на схемата върху конкуренцията и обмена между държавите-членки (вж. Решение по дело *Maribel*, цитирано в точка 60 по-горе, точка 48).

69. Но в оспорваните решения, Комисията правилно да счела, макар и временно, че оспорваните фискални мерки, които ограничават де факто отпускането на данъчен кредит на предприятия, разполагащи със значителни финансови средства, осигуряват значително предимство на ползващите се от това фискално облекчение по отношение на техните конкуренти и са в състояние да бъдат изключително от полза на предприятия, които участват в обмена между държавите-членки.

70. Следователно, доводът на ищците, изложен в точка 67, трябва също да бъде отхвърлен.

71. От всичко казано по-горе следва, че Комисията е могла, без да извърши грешка в оценката, да прецени, че един първоначален преглед не *Ж* е помогнал да преодолее всички трудности, породени от въпроса да се разбере дали въпросното фискално облекчение представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

72. При тези условия доводът, който се основава на нарушение на член 87, параграф 1 ЕО, трябва да бъде отхвърлен.

По втория довод, който се основава на нарушение на член 88, параграфи 2 и 3 ЕО

73. На първо място, ищците по дела Т-271/99 и Т-272/99 изтъкват, че данъчният кредит, който е упоменат в оспорваните решения, представлява съществуваща помощ.

74. В това отношение те изтъкват първо, че въпросното фискално облекчение е съществувало вече на *Territorios Históricos de Álava* и *de Vizcaya* преди присъединяването на Испания към Общността. Той в действителност е бил установен през 1984 г. При тези условия данъчният кредит, ако трябва да бъде квалифициран като помощ, представлява съществуваща помощ. Следователно, оспорваните решения, които откриват процедурата, предвидена за нови помощи, са незаконни.

75. Този довод трябва да бъде отхвърлен. Трябва в действителност да се констатира, че очевидно въпросното фискално облекчение е било отпуснато на базата на правни инструменти, приети в момент, когато Испания вече е била държава-членка, а именно *Norma Foral № 22/1994* от 20 декември 1994 г. и *Álava* и *Norma Foral № 7/1996* от 26 декември 1996 г. *de Vizcaya* (вж., в този смисъл, Решение от 6 март 2002 г. *Diputación Foral de Álava e.a./Commission*, Т-127/99, Т-129/99 и Т-148/99, цитирано в точка 41 по-горе, точки 171 - 177). Освен това, ищците не представят никакво доказателство, от което да стане ясно, че съществува идентичност по същество и приемственост между фискалното облекчение, привидно установено през 1984 г., и упоменатия в оспорваните решения данъчен кредит.

76. По време на съдебното заседание ищците още веднъж са потвърдили, че понятието държавна помощ е претърпяло известно развитие във времето, феномен,

който е признат от член 1, буква б), (v) от Регламента за процедурата по държавните помощи. Те изтъкват, че по време на приемането на оспорваните фискални мерки, Комисията не е считала дадено фискално облекчение, като това, което е предмет на оспорваните решения, за избирателна мярка. Промяната на критериите за избирателност, прилагани от Комисията с течение на времето, биха довели до това данъчния кредит, ако представлява държавна помощ, да се счита за съществуваща помощ.

77. В подкрепа на техните доводи, ищите се позовават на Решение 93/337/ЕИО на Комисията от 10 май 1993 г. относно системата за фискални помощи по отношение на инвестициите в баската автономна област (ОВ L 134, стр. 25), и на Решение 96/369/ЕО на Комисията от 13 март 1996 г. относно фискална помощ в областта на амортизациите в полза на немските въздухоплавателни дружества (ОВ L 146, стр. 42). Съобщението на Комисията относно прилагането на правилата по отношение на държавните помощи спрямо мерките, отнасящи се до директното облагане на предприятията, публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* от 12 декември 1998 г. (ОВ С 384, стр. 3), за първи път изважда наяве промяната на критериите за избирателност, прилагани от Комисията в нейната оценка на фискалните мерки през призмата на член 87, параграф 1 ЕО.

78. В това отношение, Първоинстанционният съд припомня, че съгласно член 1, б), (v) от Регламента за процедурата по държавните помощи, представлява съществуваща помощ „всяка помощ, която се смята за съществуваща, защото може да бъде установено, че тя не е представлявала помощ в момента на предоставянето Ж, но е станала помощ впоследствие поради развитието на общия пазар и без да е променяна от държавата-членка”.

79. Следва да се констатира първо, че елементите, изтъкнати от ищите не разрешават да се стигне до заключението, че критериите за избирателност, прилагани от Комисията при нейната оценка на фискалните мерки през призмата на член 87, параграф 1 ЕО, са претърпели променени вследствие на приемането на оспорваните фискални мерки. В двете решения, цитирани в точка 77 по-горе, Комисията е счела, че разглежданите фискални мерки имат избирателен характер и ги е квалифицирала като държавни помощи, несъвместими с общия пазар. Нито един от доводите на тези решения не позволява да се стигне до заключението, че Комисията би счела оспорваните фискални мерки като общи мерки, които не попадат в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, ако е била принудена да разглежда тези мерки в момента на тяхното приемане. Що се отнася до съобщението на Комисията от 12 декември 1998 г., което се опира главно на съдебната практика на Съда и на Първоинстанционния съд, това съобщение дава уточнения по отношение на прилагането на членове 87 ЕО и 88 ЕО спрямо фискалните мерки. Въпреки това, в това съобщение Комисията не обявява никаква промяна в практиката си по отношение на вземането на решения, отнасящи се до оценката на фискалните мерки що се отнася до членове 87 ЕО и 88 ЕО.

80. Дори да предположим, че ищите са установили промяна в практиката на Комисията при вземане на решение, доводът, който се основава на съществуващия характер на оспорваните фискални мерки не би могъл да бъде приет. Ищите не доказват в действителност, че промяната на критериите за избирателност, прилагани от Комисията, се дължи на „развитието на общия пазар” по смисъла на член 1, буква б), (v) от Регламента за процедурата по държавните помощи. В това отношение трябва да се припомни, че характерът на съществуваща помощ или на

нова помощ на дадена държавна мярка не може да зависи от субективната преценка на Комисията и трябва да се определи независимо от която и да била предходна административна практика на Комисията (Решение по дело *Government of Gibraltar/Commission*, цитирано в точка 38 по-горе, точка 121).

81. На второ място, в трите дела ищите изтъкват по време на съдебното заседание, че Комисията е нарушила член 88, параграф 2 ЕО, тъй като не е формулира в оспорваните решения съмнения относно квалифицирането на държавни помощи за данъчния кредит. Те подчертават, че Комисията е взела окончателно решение по тази точка в оспорваните решения. При тези условия процедурните права, които ищите изтъкват на основание на член 88, параграф 2 ЕО, са били нарушени.

82. Първоинстанционният съд припомня, че Комисията трябва да открие формална процедура по преглед ако един първоначален преглед не Ж позволява да преодолее всички трудности, породени от въпроса да се разбере дали разглежданата мярка представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, поне когато при този първоначален преглед тя не е била в състояние да си създаде убеждение, че въпросната мярка, ако предположим, че представлява помощ, е във всички случаи съвместима с общия пазар (Решения по дело *Commission/Sytraval и Brink's France*, цитирано по-горе в точка 45, точка 39, и по дело *BP Chemicals/Commission*, цитирано в точка 45 по-горе, точка 166). Решението за откриване на формална процедура следователно съдържа временна оценка едновременно по отношение на квалифицирането на мярката като държавна помощ и по отношение на съвместимостта Ж с общия пазар.

83. Така член 6, параграф 1 от Регламента за процедурата по държавните помощи разпорежда, че решението за откриване на формална процедура по преглед от една страна „включва предварителна оценка от страна на Комисията на мярката (...), която цели да се определи дали тя има характер на помощ” и, от друга страна, „излага причините, които я карат да се съмнява в съвместимостта Ж с общия пазар”.

84. Следователно, фактът, че Комисията не е изказала изрично съмнение във всички оспорвани решения относно квалифицирането на данъчния кредит като държавна помощ не доказва по никакъв начин, че това квалифициране не е временно (вж. Решения на Съда от 14 ноември 1984 г. *Intermills/Commission*, 323/82, Rec. стр. 3809, точка 21). В дадено решение за откриване на процедура по формален преглед, Комисията в действителност трябва изрично да изложи съмнения единствено по отношение на съвместимостта на мярката с общия пазар.

85. Задължителният временен характер на квалификацията на държавната мярка като държавна помощ в дадено решение за откриване на формална процедура по преглед се потвърждава и от разпоредбите на член 7, параграф 2 от Регламента за процедурата по държавните помощи, който разпорежда, че след приключването на формалната процедура по преглед Комисията може да констатира, че мярката не представлява помощ.

86. Накрая, от съображенията на ищите, формулирани след откриването на формалната процедура по преглед, които са били представени на Комисията с писмо от 9 ноември 1999 г., става ясно, че самите ищици са преценили в оспорваните решения, че Комисията временно е квалифицирала данъчния кредит като държавна помощ. В своите съображения те приканват в действителност

Комисията да закрие процедурата като вземе решение, че въпросното фискално облекчение не представлява държавна помощ.

87. На трето място, ищите отбелязват, че Комисията е квалифицирала установеният с оспорваните фискални мерки данъчен кредит като незаконна помощ с мотива, че задължението за нотификация, предвидено в член 88, параграф 3 ЕО, не е било спазено. Тъй като данъчният кредит не представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, не би могло да съществува никакво задължение за нотификация в предявеното основание на испанските власти.

88. Въпреки това, от анализа, който е направен в точки 73 и 80 по-горе, че Комисията би могла с основание да сметне, че данъчният кредит, ако представлява държавна помощ, трябва да се счита за нова помощ. При тези условия, Комисията е била в правото си да прецени, поне временно, че испанските власти са нарушили член 88, параграф 3 ЕО, като са пропуснали предварително да нотифицират тези мерки на Комисията. Всяко друго тълкуване на член 88, параграф 3 ЕО рискува да лиши задължението за предварително нотифициране на новите помощи от неговото полезно действие.

89. От всичко казано по-горе следва, че вторият довод също трябва да бъде отхвърлен.

По третия довод, който се основава на злоупотребата с правомощия

90. Ищите изтъкват, че Комисията е злоупотребила с правомощията си, когато е използвала правата за действие, които са Ж предоставени по силата на членове 87 ЕО и 88 ЕО, за да преследва на практика цели, свързани с фискалното хармонизиране.

91. Оспорваните решения се вписват в глобален процес, започнат от Комисията с цел да се постави под въпрос баската фискална схема в нейната цялост. Комисията се опитва да осъществи известно фискално хармонизиране чрез политиката на държавни помощи вместо да използва обичайния път, предвиден за тази цел в Договора, а именно процедурата, предвидена в членове 96 ЕО и 97 ЕО.

92. Първоинстанционният съд припомня, че в дадено решение се съдържа злоупотреба с правомощия само ако се установи, на базата на обективни признаци, които са правилни и съгласувани, че то е било взето единствено с цел, или поне определено с цел да се постигнат различни от обосноващите цели (Решения на Първоинстанционния съд от 23 октомври 1990 г. Pitrone/Commission, T-46/89, Rec. стр. II-577, точка 71, и от 6 март 2002 г. Diputación Foral de Álava e.a./Commission, T-92/00 et T-103/00, цитирано в точка 64 по-горе, точка 84).

93. Откриването на формалната процедура по преглед цели да даде възможност на Комисията да получи всички необходими становища, за да може самата тя да вземе окончателно решение по отношение на квалифицирането на разглежданата мярка и нейната съвместимост с общия пазар (вж., в този смисъл, Решения по дело Portugal/Commission, цитирано в точка 47 по-горе, точка 33, и по дело British Airways e.a. и British Midland Airways/Commission, цитирано в точка 47 по-горе, точка 59).

94. Необходимо е да се констатира, че ищите не представят никакво обективно доказателство, което да дава възможност да се направи извода, че истинската цел, преследвана от Комисията при приемането на оспорваните решения е различна от

тази да получи подобни становища. Цялата им аргументация е основана на субективни спекулации относно евентуални подразбиращи се мотиви на оспорваните решения.

95. При тези условия, доводът, който се основава на злоупотреба с правомощия, трябва също да бъде отхвърлен.

По четвъртия довод, който се основава на нарушение на принципа на защита на законното доверие

96. Ищите припомнят, че Комисията е приела в Решение 93/337, в което е декларирала, че някои фискални облекчения, които са в сила в баската автономна област, по-специално данъчен кредит за осъществяването на инвестициите, представляват помощи, несъвместими с общия пазар поради това, че противоречат на член 43 ЕО. Въпреки това, Комисията не е повдигнала никакво възражение относно факта, че прилагането на данъчния кредит зависи от осъществяването на минимална инвестиция.

97. Като преценява в оспорваните решения, че условието за минимална инвестиция от 2,5 милиарда ESP придава избирателен характер на данъчния кредит, Комисията е нарушила законното доверие на ищите.

98. Първоинстанционният съд констатира, първо, че упоменатите в Решение 93/337 фискални мерки са различни от тези, които са упоменати в оспорваните решения. В действителност, Решение 93/337 се отнася до фискалните помощи, установени с Normas Forales № 28/1988 de Álava, № 8/1988 de Vizcaya и № 6/1988 de Guipúzcoa.

99. Несъмнено Решение 93/337 се отнася също така и до фискални мерки, с които се установява данъчен кредит в баската автономна област. Въпреки това, фактът че Комисията е основала избирателността на разглежданите фискални мерки в това решение на констатацията, че данъчният кредит се прилага единствено по отношение на образувания, които оперират изключително в баската автономна област, не означава, че Комисията не би могла да констатира избирателността на въпросните мерки на базата на друг критерий.

100. Следователно Решение 93/337, в което – следва да се подчертае - данъчният кредит, установен от Normas Forales през 1988 г., е бил обявен за несъвместим с общия пазар, не би могло да породи в предявеното основание на ищите основателни очаквания, че Комисията няма да открие формалната процедура по преглед срещу данъчния кредит, установен от оспорваните фискални мерки.

101. Доводът, който се основава на нарушение на принципа на защита на законното доверие трябва следователно да бъде отхвърлен.

По петия довод, който се основава на нарушение на член 253 ЕО

102. Ищите изтъкват, че оспорваните решения се достатъчно добре обосновани. На първо място, обосновката на оспорваните решения е по-слаба от тази, която се съдържа в Решение 1999/718 относно Demesa и 2000/795 относно Ramondín. На второ място, Комисията не е проучила в оспорваните решения до каква степен би било възможно да се счита, че данъчният кредит е оправдан от естеството или структурата на баската фискална система. На трето място, Комисията е пропуснала да извърши конкретен преглед на въздействието, което данъчният кредит би могъл да има върху конкуренцията и търговския обмен между държавите-членки. На

края, на четвърто място, оценката на съвместимостта на данъчния кредит с общия пазар не е достатъчно мотивирана.

103. Първоинстанционният съд припомня, че обосновката, която се изисква по член 253 ЕО, трябва да бъде адаптирана с естеството на въпросния акт и от нея трябва да личи, по ясен и недвусмислен начин, разсъждението на институцията, автор на акта, по такъв начин, че да се даде възможност на заинтересованите страни да се запознаят с доказателството за приетата мярка, а на компетентната юрисдикция да се даде възможност да упражни контрола си. Не се изисква в обосновката да са уточнени всички важни фактически и правни елементи, доколкото въпросът е да се знае дали обосновката на даден акт изпълнява изискванията по член 253 ЕО и трябва да се оценява по отношение не само на нейното съдържание, но също така и на контекста Ж, както и по отношение на съвкупността от правни норми, които регулират въпросната област (Решение по дело *Commission/Sytraval и Brink's France*, цитирано в точка 45 по-горе, точка 63).

104. За да се оцени обхвата на задължението да се обоснове дадено решение за откриване на формална процедура по преглед, следва да се припомни, че съгласно член 6 от Регламента за процедурата по държавните помощи, когато Комисията реши да открие формална процедура по преглед решението за откриване може да се ограничи до резюмиране на важните фактически и правни елементи, до съдържането на „временна оценка” на въпросната държавна мярка, с която се цели да се определи дали тя има характера на помощ, и до излагането на основанията, които водят до съмнения относно съвместимостта Ж с общия пазар.

105. Решението за откриване, трябва по този начин да даде възможност на заинтересованите страни ефикасно да участват във формалната процедура по преглед, по време на която те ще имат възможност да изтъкнат доводите си. За тази цел е достатъчно заинтересованите страни да се запознаят с разсъжденията, които са довели Комисията временно да сметне, че въпросната мярка може да представлява нова помощ, несъвместима с общия пазар (Решение по дело *Government of Gibraltar/Commission*, цитирано в точка 38 по-горе, точка 138).

106. Но в оспорваните решения Комисията излага ясно мотивите на базата, на които тя временно е решила, че въпросните фискални мерки представляват държавни помощи (точка 2 от Решение *SG (99) D/6871* и точка 3.1 от резюмето на последното; Решение *SG (99) D/6873*, ОБ 2000 г., С 71, стр. 11, и точка 2.1 от резюмето на последното). По нататък тя излага причините, поради които смята, че има съмнения относно съвместимостта на фискалните мерки с общия пазар (точка 4 от Решение *SG (99) D/6871* и точка 3.3 от резюмето на последното; Решение *SG (99) D/6873*, ОБ 2000 г., С 71, стр. 12, и точка 2.3 от резюмето на последното).

107. Мотивите на оспорваните решения, са дали възможност така на ищите да се запознаят с разсъжденията, които са довели Комисията до приемането на оспорваните решения и съдията на Общността да упражни контрола си по законността.

108. Анализът на становищата, формулирани от ищите вследствие на откриването на формална процедура по преглед показва освен това, че те не са пренебрегнали доводите, представени от Комисията в оспорваните решения.

109. При тези условия трябва да се констатира, че оспорваните решения са достатъчно основателни.

110. Последния довод следва също така да бъде отхвърлен.

111. С оглед на всичко изложено по-горе, исковете се отхвърлят.

По съдебните разноските

112. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноските, ако е направено такова искане. Тъй като ищците са загубили делото, то трябва да бъде взето решение те да понесе, освен собствените си разноски, и тези на Комисията съгласно заключенията на последната.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети разширен състав) реши:

1) Отхвърля исковете.

2) Ищците се осъждат да понесат както своите разноски, така и тези, направени от Комисията.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 23 октомври 2002 година.

Подписи